

Arrest

nr. 227 249 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 27 oktober 2015, verklaren er zich op 28 oktober 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arresten nrs. X en 200 153 van 22 februari 2018 werd verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 16 november 2018 verklaren verzoekers zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 29 mei 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.4.1. Ten aanzien van Q.M. (hierna: verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Hazara van origine te zijn. U hangt het sjiitische geloof aan. U bent geboren in Boryabaf, district Sholgar, provincie Balkh. U woonde daar vrijwel heel uw leven. Naderhand heeft u negen maanden in Deh Dadi, een buitenwijk van de stad Mazar-e Sharif, gewoond. Aldaar leerde u uw partner B.Q. (CGVS 15/31218Z; O.V. 8.152.447) kennen. Vervolgens woonden jullie samen vier jaar in Iran. Aldaar werd in januari 2012 jullie zoon H.Q. (O.V. 8.152.447) geboren. Uw schoonzus S.G. verblijft met haar echtgenoot J.A. (CGVS 04/12847; O.V. 5.593.380) in België en beschikt over een elektronische B-kaart. Uw schoonbroer A.M.S. (CGVS 15/37048; O.V. 8.181.244) diende in België op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote R.A. (CVS 15/37047; O.V. 8.181.240). Op 5 juni 2018 werd hun verzoek afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij dienden hiertegen geen beroep in. Op 24 september 2018 dienden zij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2018 werd hun verzoek niet ontvankelijk verklaard. Zij dienden hiertegen geen beroep in. Volgens uw verklaringen werkte u in Deh Dadi als kleermaker. B. werkte in dezelfde winkel als borduurster. Jullie raakten verliefd op elkaar en na ongeveer zes tot acht maanden besloten jullie dat u uw familie naar B.'s familie moest sturen om haar hand te vragen. De familie van B. ging niet akkoord met uw huwelijksaanzoek omdat zij uw familie te min vond en liever wilde wachten op een betere partij. Naderhand vroeg u een tweede maal om B.'s hand bij haar familie. Bij deze tweede poging vertelde B. dat ze al aan iemand anders was gegeven en dat ze in verwachting was van u. Daarop vluchtten jullie naar Herat. In Herat vernam u dat uw vader was meegenomen door B.'s familie. In plaats uw moeders verzoek in te willigen en terug te keren, besloten jullie naar Iran te vluchten. Jullie woonden vervolgens vier jaar in Iran. Vanwege discriminatie jegens Afghanen waren jullie van zins naar Turkije te reizen. Toen jullie in oktober 2015 vernamen dat de weg naar Europa vrij was, besloten jullie naar België te reizen. U kwam op 27 oktober 2015 aan in België en diende de daaropvolgende dag samen met uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie verzoek werd op 27 april 2017 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw voorgehouden problemen met de familie van B. omwille van jullie relatie. Jullie gingen hiertegen in beroep. Op 22 februari 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd.

U diende samen met uw echtgenote op 16 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2018 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaard. U verklaart in uw tweede en huidige verzoek dat u niet in Boryabaf, maar in de stad Qom (Iran) werd geboren. Voorts geeft u aan dat u heel uw leven in Qom heeft gewoond. Nog verklaart u nooit in Afghanistan te zijn geweest. U geeft aan dat uw problemen met B.'s familie zoals uiteengezet in uw eerste verzoek niet correct zijn. Verder verklaart u dat u legaal in Iran verbleef, maar dat uw echtgenote en zoon geen verblijfsdocumenten konden krijgen. U verklaart dat de enige manier waarop uw gezin verblijfspapieren kon krijgen, betekende dat u zou moeten vechten in Syrië. Ook geeft u aan dat uw zoon in Iran niet naar school kon. Voorts verwijst u naar de levensomstandigheden van Afghanen in Iran. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de taliban als Daesh. U geeft aan dat zij u zullen doden omwille van uw sjiitisch geloof en uw Hazara-etnie. Daarnaast geeft u aan dat u in Afghanistan niet over een netwerk beschikt, noch over een woonst of een inkomen. Nog geeft u aan dat u als in Iran opgegroeide Afghaan niet zal worden geaccepteerd omdat men in Afghanistan conservatiever en meer gesloten is. Voor uw zoon H. vreest u in Afghanistan hetzelfde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgegeven op 9 juni 2015 door de Afghaanse ambassade in Teheran; een kopie van uw amayeshkaart, geldig tot 31 khordad 1392 (GK 21 juni 2013); zes foto's van de amayeshkaarten van K., F. en Ho., gedateerd op 31 khordad 1397 (GK 22 augustus 2018) en op 31 khordad 1398 (GK 21 juni 2018); twee werkvergunningen van uzelf, een werkvergunning van uw vader en een kopie van een uitgiftepapiertje inzake een werkvergunning; uw scholierenkaart en een bevestiging van uw inschrijving op een Iraakse school; een kopie van het geboortecertificaat van uw zoon; uw huwelijksboekje en een

uitnodiging voor uw religieus huwelijk; twee uittreksels van uw spaarrekening, een overschrijving, een bankboekje en een bankkaart; drie reistoestemmingsdocumenten en een tijdelijk uitreisdocument van uw vader; een foto van een huurcontract en een elektriciteits- en waterrekening van uw ouders; foto's van uw leven in Iran alsook een usb-stick met foto's en video's van uw huwelijk; een attest van UNHCR België gericht aan meester Ahmadzadah; en een brief van meester Van den Broeck inzake uw lang verblijf in Iran, gedateerd op 13 juni 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo geeft u aan dat u in Afghanistan de taliban en Daesh vreest. U verklaart dat zij u omwille van uw etnische achtergrond (Hazara) zullen doden (CGVS M., p. 6). Ook uw vrouw stelt dat de taliban jullie gezin zullen viseren omwille van jullie etnie. Zij voegt hier aan toe dat ook de autoriteiten de Hazara viseren en verwijst hierbij naar dood van haar vader toen zij drie jaar oud was (CGVS B., p. 7). Zowel u als uw echtgenote slagen er niet in jullie vrees te concretiseren. Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisereerd zou worden door de taliban, Daesh of de autoriteiten. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisereerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Nog stelt u dat u en uw zoontje wegens jullie lange verblijf in Iran niet zullen worden geaccepteerd door de Afghanen omdat u een andere mentaliteit heeft. U verklaart dat men in Afghanistan conservatiever is en dat de gemeenschap er meer gesloten is. Nog verklaart u dat u in Afghanistan niet met uw echtgenote zal kunnen wandelen of picknicken (CGVS M., p. 6). Ook B. geeft aan dat u door uw lang verblijf in Iran door Afghanen vreemd zal worden aanzien en dat jullie zoon er geen toekomst heeft (CGVS B., p. 7). Dit zijn echter louter blote beweringen die jullie niet aan de hand van enige concrete feiten of elementen hebben gestaafd. Bovendien legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw banden met Afghanistan (zie infra).

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in

een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS M., pp. 2, 16; CGVS B., pp. 2, 17-18), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw banden met Afghanistan, uw financiële situatie en de opeenvolgende verblijfplaatsen van uw echtgenote.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat jullie verklaringen niet overeenkomen met de verklaringen die uw schoonbroer A.M.S. – de broer van B. – op het CGVS aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dat het B.'s broer betreft, blijkt uit zijn en haar verklaringen inzake familieleden. Zo verklaart A.M. dat zijn ouders S.M. en M. heten (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 15/37048, 8 maart 2016, vraag 13), net als B. (Verklaring DVZ 15/31218, 8 december 2015, vraag 13). Bovendien verklaart hij vier zussen te hebben, P., Sham., Shak. en B. (Verklaring DVZ 15/37048, 8 maart 2016, vraag 17). B. verklaart drie zussen te hebben, P., Shaim en Shak., en één broer, A.A. (Verklaring DVZ 15/31218, 8 december 2015, vraag 17). Op het CGVS geeft B. aan dat haar broer in Iran Mo. heet (CGVS B., p. 10). Zij en hij geven aan dat hun zus Shak. in België woonachtig is (Verklaring DVZ 15/37048, 8 maart 2016, vraag 17; Verklaring DVZ 15/31218, 8 december 2015, vraag 17). Daarnaast verblijft A.M. samen met zijn echtgenote R. en hun zoon N. in België (Verklaring DVZ 15/37048, 8 maart 2016, vragen 15 en 16). Ook B. geeft aan dat zijn echtgenote R. heet en dat haar broer intussen twee zonen heeft, N. en A.A. (CGVS B., p. 17).

Volgens de verklaringen van A.M. woont zijn moeder in Pakistan bij een dochter van een maternale tante (CGVS 15/37048, 19 april 2018, p. 7), is zijn zus Shami. gestorven toen hij onderweg naar België was en woont zijn zus P. sinds twee of drie jaar in Iran (CGVS B. 15/37048, 19 april 2018, p. 8). Ook B. verklaart dat haar moeder in Pakistan verblijft, haar zus P. in Iran woont en dat haar zus Shami. overleden is (CGVS, p. 8). Over B. zelf verklaarde A.M. vervolgens dat zij door een kinderloze maternale oom werd geadopteerd op het moment dat hij – hij gebruikt de pluralis – naar Iran vertrok (CGVS 15/37048, 19 april 2018, p. 7). Hij geeft aan dat B. samen met hun maternale oom initieel in Mazar woonde en later met hem naar Pakistan trok (CGVS 15/37048, 19 april 2018, p. 8). Wanneer uw echtgenote hiermee wordt geconfronteerd, geeft ze aan dat ze nooit in Pakistan is geweest, laat staan dat ze het land ooit heeft gezien (CGVS B., p. 17). Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd waarom haar broer heeft verklaard dat ze in Pakistan woonachtig was, geeft ze aan dit niet te weten (CGVS B., p. 17). Wanneer ook u met de verklaringen van uw schoonbroer wordt geconfronteerd, geeft u aan dat jullie verklaringen in jullie tweede verzoek de waarheid zijn (CGVS M., p. 16). Op geen enkel moment klaren jullie uit waarom A.M. verklaart dat B. met haar maternale oom in Pakistan woonde, terwijl zij aangeeft nooit in Pakistan te hebben verbleven. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake de woonplaatsen van uw echtgenote onder druk te staan.

Nog blijkt uit de verklaringen van A.M. dat de eigendomsdocumenten van het ouderlijk huis in Afghanistan nog steeds in het bezit zijn van B.'s moeder (CGVS 15/37048, 19 april 2018, p. 9). Voorts

woonden volgens de verklaringen van A.M. in de lente van 2016 zowel uw schoonmoeder als schoonzus P. nog in Mazar-e Sharif (Verklaring DVZ A.M., 8 maart 2016, vraag 17). Daarbij bleek uit de publieke posts op sociale media van A.M. dat ook hij over een netwerk in Afghanistan – in het bijzonder Mazare Sharif – beschikt.

Voorts geeft u aan dat u in Iran bent geboren (CGVS M., p. 5), niet in Afghanistan bent geweest en dat u evenmin aan een terugkeer naar Afghanistan heeft gedacht (CGVS, p. 9). Nog geeft u aan geen familieleden te hebben die in Afghanistan wonen (CGVS M., p. 8) en verklaart u dat u er geen netwerk heeft (CGVS M., p. 6). Voorts stelt u dat uw ouders op jong leeftijd met hun families naar Iran trokken en dat zij in Iran trouwden (CGVS M., p. 5; Korte verklaring inzake informatie op bijlage 26, DVZ, 15/31216Z). Ook uw echtgenote geeft aan dat zij na haar vertrek naar Iran nooit is teruggekeerd naar Afghanistan en er evenmin aan dacht om naar Afghanistan terug te keren (CGVS B., p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat u niet de waarheid hebt verteld over uw banden met Afghanistan. Naast het door uzelf op het CGVS geverifieerde account 'M.G.' (CGVS M., p. 11) blijkt u nog vier andere Facebookprofielen te hebben aangemaakt. Op deze profielen geeft u meermaals aan dat u van Mazar-e Sharif afkomstig bent en blijkt u ook verschillende vrienden te hebben die uit Afghanistan, in het bijzonder Mazar-e Sharif, afkomstig zijn en/of daar woonachtig zijn. Daarnaast deed u via één van deze Facebookprofielen eind maart 2014 een check in te Mazar-e Sharif, waarbij u een tekst over geluk als commentaar hebt toegevoegd. Deze informatie hebt u publiekelijk gedeeld. Ook uw in Zweden woonachtige broers Mur. en Mus. (CGVS M., p. 4) werden via uw profielen teruggevonden op Facebook. Ook uit hun profielen blijkt dat zij afkomstig zijn uit Mazar-e Sharif en/of vrienden hebben die uit Mazar-e Sharif afkomstig zijn. Hetzelfde geldt voor het facebookprofiel van uw broer Hu.. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u bewust gepoogd hebt om uw banden met Afghanistan, en in het bijzonder met de stad Mazar-e Sharif, te minimaliseren.

Daarnaast legt u ter staving van uw relaas een origineel paspoort neer. U verklaarde bij de registratie van uw eerste verzoek om internationale bescherming te zijn geboren op 15 juni 1988 (Verklaring DVZ 15/31216, 8 december 2015, vraag 4). Uw paspoort geeft echter aan dat u op 1 hamal 1371 (GK 21 maart 1992) werd geboren, net zoals de voorgelegde kopie van uw amayeshkaart. Wanneer u wordt gevraagd of uw identiteitsgegevens correct zijn, geeft u aan dat de Iraanse autoriteiten bij de registratie voor uw amayeshkaart deze geboortedatum voor u hebben gekozen (CGVS M., p. 4). Dit is echter geen valabele uitleg voor een leeftijdsverschil van bijna vier jaar. Daarbij geeft u aan dat het door u voorgelegde paspoort uw eerste paspoort is. U heeft voorheen geen andere paspoorten gehad (CGVS M., p. 14). U verklaart dat u een paspoort aanvraag teneinde uw eigen gezin legaal in Iran te laten verblijven (CGVS M., p. 15). Uw echtgenote beaamt dit (CGVS B., p. 15). U legt uit dat u tegen inwisseling van uw amayeshkaart een visum voor een jaar wilde krijgen en geeft aan dat je na de paspoortaanvraag je echtgenote kan laten bijschrijven in het paspoort (CGVS M., p. 15). Uw vrouw en zoon werden echter niet in het paspoort bijgeschreven. Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, stelt u dat u een verzegelde briefomslag van het Iraanse vreemdelingenbureau aan de Afghaanse ambassade moest tonen en dat vervolgens de Afghaanse ambassade geen namen aan uw paspoort kon toevoegen (CGVS M., p. 15). Wanneer B. hiernaar gevraagd wordt, geeft ze aan dat de Iraanse autoriteiten weigerden om haar en jullie zoon bij de schrijven en verklaart ze dat ze van de Iraanse autoriteiten geen toegang tot de Afghaanse ambassade zal krijgen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom de Afghaanse autoriteiten B. niet in uw paspoort zouden willen bijschrijven op vertoon van paspoort, taskara en huwelijksboekje, geeft B. aan dat dit alleen kan met een vluchtelingenkaart (CGVS, p. 15). Dat de Afghaanse ambassade in de paspoorten van haar eigen onderdanen geen partners of kinderen zou mogen bijschrijven houdt echter geen steek. Dit alles doet dan ook vragen rijzen over de werkelijke verblijfplaats van uw echtgenote.

Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw socio-economische situatie. Betreffende uw financiële situatie in Iran geeft u aan dat uw familie voor uw huwelijk geen goed inkomen had en dat u zelfs met school moest stoppen om te gaan werken (CGVS M., p. 9). U schetst een beeld dat uw familie zich zelfs niet alle levensmiddelen op reguliere basis kon veroorloven, zoals fruit of vlees (CGVS M., p. 10). Uw financiële situatie kende ook na uw huwelijk geen sterke verbetering (CGVS M., p. 10). Uw echtgenote geeft aan dat de financiële situatie voor jullie huwelijk voldoende was om te overleven en dat het na het huwelijk niet veel veranderde (CGVS B., p. 9). Ze geeft aan dat jullie beiden werkten, maar dat het niet genoeg was om te overleven. Sparen was evenmin een optie voor jullie (CGVS B., p. 9). In een situatie van dergelijke financiële krapte zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat uw huwelijksfeest in alle bescheidenheid werd gevierd. Op jullie huwelijk – op hetzelfde moment als uw schoonzus Shak. (CGVS B., p. 14) – waren er volgens B. evenwel 500 gasten aanwezig (CGVS B., p. 12). Uit het door u voorgedragen beeldmateriaal blijkt bovendien dat er muzikanten en live muziek was, dat het trouwfeest doorging in grote zalen waar zitplaatsen voor iedereen waren voorzien, dat er verschillende gerechten werden geserveerd door personeel, er verschillende auto's gehuurd

waren, er een volwassen schaap voor jullie ogen werd geslacht, de bruiden visagie en haarstyling ondergingen, et cetera. Volgens uw echtgenote betaalden de bruidegoms de kosten van de locatie, het eten, en dergelijke en was de kledij voor eigen rekening (CGVS B., pp. 12-13). Hoeveel het feest uiteindelijk heeft gekost, kan zij evenwel geen antwoord op geven. Wanneer zij daarna wordt gevraagd naar de hoge kosten van dergelijk huwelijksfeest en jullie voorgehouden slechte financiële situatie, verklaart B. dat het een gedeeld feest was en dat dit de norm was daar jullie ook op andere huwelijken uitgenodigd waren (CGVS B., p. 13). Het is niet aannemelijk dat u beiden enerzijds het beeld schept dat jullie families moeite hadden om de spreekwoordelijke eindjes aan elkaar te knopen, maar anderzijds een groot feest met allerhande luxe-opties geven ter ere van jullie huwelijk. Dat uw echtgenote daarbij ondanks de geschetste financiële deficiëntie geen enkele weet heeft van de kosten van jullie trouwfeest, is evenmin aannemelijk. Daarnaast verklaart uw echtgenote dat jullie destijds pasgeboren zoon H. enkele dagen in het ziekenhuis werd opgenomen wegens hepatitis (CGVS B., p. 15). Uw echtgenote geeft bovendien aan dat zij geen verzekering had en dat jullie veel betaalden voor het ziekenhuisverblijf (CGVS B., p. 15). Van de kosten van de ziekenhuisopname van H. blijkt uw echtgenote echter niet op de hoogte. Wanneer er bij haar wordt aangedrongen toch minstens een indicatie te hebben gehad van deze medische kosten, in het bijzonder met het oog op jullie precare financiële situatie, geeft zij aan dat ze het bedrag ooit wel wist, maar dat ze dit nu niet meer weet (CGVS B., p. 15). Dit alles – geen kostenindicaties en een uitgebreid huwelijksfeest ondanks de zelfverklearde continue financiële zorgen – heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake jullie financiële situatie in het gedrang komen.

Bovendien verklaart u dat u geen weet hebt van organisaties in Iran die hulp bieden aan Afghanen (CGVS M., p. 14). U beaamt dat er hulp was voor armen en kwetsbaren in Qom, maar geeft aan dat die hulp niet voor de Afghanen was (CGVS M., p. 14). Gevraagd naar organisaties die Afghanen bijvoorbeeld een speciale kaart gaven voor voeding of huishoudelijke producten bij bepaalde ketens, antwoordt u dat u dat niet gezien heeft en wist u evenmin of dat bestond (CGVS M., p. 14). Uit de op het CGVS beschikbare informatie – waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier – blijkt dat de Norwegian Refugee Council (NRC) naast haar vele activiteiten voor Afghanen in Iran voor de meest kwetsbare gezinnen een 'Cash Transfer Programme' opzette. Middels dit programma ontvingen deze gezinnen een oplaadbare magnetische debet kaart om bij de keten Refah onder meer voedsel en hygiënische producten aan te kopen. Maar liefst 300 families in Qom kregen in 2014 zo'n kaart. Dat u helemaal geen weet heeft van enige vorm van hulp van organisaties aan Afghanen in Iran, specifiek in Qom waar u heel uw leven verklaart te hebben verbleven, is niet aannemelijk en leidt er opnieuw toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw socio-economische situatie verder geschaad.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw banden met Afghanistan, uw financiële situatie en de opeenvolgende verblijfplaatsen van uw echtgenote voor jullie komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van bovenvermelde elementen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw banden met Afghanistan, uw financiële situatie en de opeenvolgende verblijfplaatsen van uw echtgenote voor jullie komst naar België, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, in de stad Mazar-e Sharif, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u

overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De overige voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw banden met Afghanistan niet herstellen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van zowel Afghaanse als Iraanse documenten betreffende Afghanen in Iran bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Deze informatie wordt bovendien versterkt door de verklaringen van B. dat de documenten voorgelegd in jullie beroep bij RvV in het kader van jullie eerste verzoek door een smokkelaar werden gemaakt en naar jullie werden doorgestuurd (CGVS B., p. 8). Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde foto's en video's van uzelf met vrienden en familie bij diverse gelegenheden in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4.2. Ten aanzien van Q.B. (hierna: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Hazara van origine te zijn. U hangt het sjiiitische geloof aan. U bent geboren in de stad Mazar-e Sharif, district Mazar-e Sharif, provincie Balkh. U woonde daar vrijwel heel uw leven. In Deh Dadi, een buitenwijk van de stad Mazar-e Sharif, ontmoette u uw partner M. QAMBARI (CGVS 15/31216Z; O.V. 8.152.411). Vervolgens woonden jullie samen vier jaar in Iran. Aldaar werd in januari 2012 jullie zoon H.Q. (O.V. 8.152.447) geboren. Uw zus S.G. verblijft met haar echtgenoot J.A. (CGVS 04/12847; O.V. 5.593.380) in België en beschikt over een elektronische B-kaart. Uw broer A.M.S. (CGVS 15/37048; O.V. 8.181.244) diende in België op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in samen met zijn echtgenote R.A. (CVS 15/37047; O.V. 8.181.240). Op 5 juni 2018 werd hun verzoek afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij dienden hiertegen geen beroep in. Op 24 september 2018 dienden zij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2018 werd hun verzoek niet ontvankelijk verklaard. Zij dienden hiertegen geen beroep in. Volgens uw verklaringen werkte u als borduurster in Deh Dadi. M. werkte in dezelfde winkel als kleermaker. Jullie raakten verliefd op elkaar en na ongeveer zes tot acht maanden besloten jullie dat M.s familie aan uw familie om uw hand moest vragen. Uw familie ging niet akkoord met het huwelijksaanzoek omdat uw familie M.s familie te min vond. Bovendien was u een week eerder beloofd aan Ameer. Voorts vertelde u M. dat u van hem in verwachting was. Daarop vluchtten jullie naar Herat. In Herat vernam u dat M.s vader door uw familie was meegenomen. In plaats uw huidige schoonmoeders verzoek in te willigen en terug te keren, besloten jullie naar Iran te vluchten. Jullie woonden vervolgens vier jaar in Iran. Vanwege discriminatie jegens Afghanen waren jullie van zins naar Turkije te reizen. Toen jullie in oktober 2015 vernamen dat de weg naar Europa vrij was, besloten jullie te reizen naar België. U kwam op 27 oktober 2015 aan in België en diende de daaropvolgende dag samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie verzoek werd op 27 april 2017 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw voorgehouden problemen met uw familie omwille van jullie relatie. Jullie gingen hiertegen in beroep. Op 22 februari 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd.

U diende samen met uw echtgenoot op 16 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2018 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaard. U verklaart in uw tweede en huidige verzoek dat u tot 1383 (Gregoriaanse kalender (GK) 21 maart 2003-19 maart 2004) in Mazar-e Sharif woonde. In dat jaar verhuisde u met uw moeder en zus naar de Iraanse stad Mashad, waar uw broer reeds enkele jaren woonde. Nog verklaart u dat u zich met M. verloofde op 9 assad 1388 (GK 31 juli 2009) en dat jullie precies één jaar later trouwden. U geeft aan dat M.s vader de zoon is van uw paternale oom en dat de familiale problemen zoals vermeld in uw eerste verzoek niet correct zijn. Na uw huwelijk vestigde u zich bij M. in de Iraanse stad Qom. U verklaart dat u illegaal in Iran verbleef en

dat u er geen verblijfsdocumenten kon krijgen. Ook geeft u aan dat uw zoon in Iran niet naar school kon. Voorts verwijst u naar de slechte levensomstandigheden en de discriminatie van Afghanen in Iran. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban te worden gedood omwille van uw Hazara-etnie. U verklaart verder dat ook de Afghaanse autoriteiten Hazara niet helpen en dat zij net zoals de Taliban tegen Hazara zijn.

Daarnaast geeft u aan dat u in Afghanistan niet over een netwerk beschikt, noch over een woonst of een inkomen. Nog geeft u aan dat uw man en zoon opgroeiden buiten Afghanistan en dat zij niet bekend zijn met het land. U voegt hieraan toe dat zij niet zullen worden beschouwd als Afghanen door de Afghaanse bevolking. Verder vreest u voor uw zoon H. in Afghanistan dat hij er geen toekomst zal kunnen hebben, wijst u er op dat hij niet in Afghanistan is geboren en geeft u aan dat hij in Afghanistan kan worden gedood omwille van zijn Hazara-etniciteit.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, gedateerd op 27 qaws 1382 (GK 18 december 2003); een kopie van de geboorteakte van uw zoon; een foto van de Bverblijfskaart van S.G.; drie medische documenten van uzelf uit Iran; twee medische documenten van uw zoon uit Iran; zeven foto's van uw familie in Iran; twintig documenten inzake uw medische historie in België; Belgische document inzake voedingsaanbevelingen, kinderopvang, een print van de website van Solentra en een half ingevuld formulier van een psycho-medisch-sociaal centrum; en een brief van de Balie Provincie Antwerpen inzake de bijstand door meester Ahmadzadah.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan dat u kampt met psychische problemen, waarvoor u een huisarts hebt bezocht (CGVS B., p. 5). Uit de door u voorgelegde attesten blijkt enkel dat u kampt met hoofdpijn en slaapproblemen veroorzaakt door een gevoel van angst. Nergens uit de door u voorgelegde medische documenten kan worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die door uw man, M.Q.. Bijgevolg kan er voor u dezelfde beslissing worden genomen als voor uw partner. Zijn beslissing luidt als volgt:

[...]

De door u voorgelegde medische documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit deze documenten blijkt dat u in behandeling bent voor rugproblemen en problemen met uw darmen. In het attest van uw huisarts wordt bovendien melding gemaakt van slaapproblemen en hoofdpijn ten gevolge van een gevoel van angst. Het bevat geen verdere informatie over de oorzaak van deze gevoelens van angst en de daaraan gelieerde symptomen. Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook werden er blanco en half ingevulde formulieren van een kinderopvang en het CLB voorgelegd van uw zoontje. Uit niets blijkt dat het geen standaardformulieren betreft die door elke ouder van een schoolgaand kind moeten worden ingevuld. Dat hij zou lijden aan een of andere aandoening kan hier geenszins uit worden afgeleid. Het formulier van Solentra is slechts een print van hun website en niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een aantal afdrucken van de Facebookprofielen van verzoeker (stukken 2-10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Op 28 oktober 2015 dienden verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij 's Raads arresten nrs. 200 152 en 200 153 van 22 februari 2018 werd verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de familie van verzoekster.

Op 16 november 2018 dienden verzoekers onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat de problemen die zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalden, niet correct waren en stellen dat verzoeker in Iran is geboren en er steeds op legale wijze als Afghaanse vluchteling heeft verbleven alsmede dat verzoekster sedert

het jaar 1383 (gregoriaanse kalender: 21 maart 2003-19 maart 2004) eveneens (illegaal) in Iran verblijft. Zij vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille van hun etnische origine als Hazara en hun geloofsovertuiging als sjiïeten zullen worden geïsoleerd door de Taliban en Daesh dan wel door de Afghaanse autoriteiten, dat zij in Afghanistan niet over een netwerk beschikken en dat verzoeker en hun zoon omwille van hun verblijf in Iran problemen zullen kennen.

In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij geen concrete elementen aanhalen waaruit zou kunnen blijken dat zij door de Taliban, Daesh en/of de Afghaanse autoriteiten zouden worden geïsoleerd naar aanleiding van hun etnische origine als Hazara en hun sjiïtische geloofsovertuiging; (ii) zij evenmin concrete elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker en hun zoon problemen zouden kennen omwille hun verblijf in Iran; (iii) de verklaringen van verzoeksters broer A.M. met betrekking tot de verblijfplaatsen van verzoekster niet overeenstemmen met de verklaringen van verzoekers dienaangaande, zonder dat zij hiervoor een afdoende verschuiving doen gelden; (iv) verschillende vaststellingen op de Facebookprofielen van verzoeker (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) afbreuk doen aan zijn bewering in Afghanistan niet over een netwerk te beschikken en doen vermoeden dat hij meer bepaald zijn banden met de Afghaanse stad Mazar-e-Sharif tracht te minimaliseren/verbergen; (v) de door verzoeker bij het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming opgegeven geboortedatum (15 juni 1988) niet overeenstemt met zijn geboortedatum vermeldt in zijn paspoort en Amayesh-kaart (21 maart 1992) (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), zonder dat hij hiervoor een afdoende verschuiving kan doen gelden; (vi) hun verklaringen over het inschrijven van verzoekster en hun zoon in het paspoort van verzoeker teneinde met het hele gezin legaal in Iran te kunnen verblijven, niet aannemelijk zijn; (vii) hun verklaringen over hun precare socio-economische en financiële situatie niet te rijmen zijn met het uitgebreid en luxueus karakter van hun huwelijksfeest zoals blijkt uit hun verklaringen en de door hen dienaangaande voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (viii) hun verklaringen over hun precare socio-economische en financiële situatie evenmin te rijmen zijn met hun gebrekkige kennis over hulporganisaties voor in Iran verblijvende Afghaanse vluchtelingen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); en (ix) de overige door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers reeds op 28 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in België indienden, waaromtrent bij 's Raads arresten nrs. 200 152 en 200 153 van 22 februari 2018 werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan de aangevoerde problemen met verzoeksters familie. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming verklaren dat het vluchtrelaas dat zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aanvoerden, niet correct is en dat de documenten die zij ter staving van dit eerste verzoek voorlegden, door een smokkelaar werden gemaakt. Als zodanig trachtten verzoekers de Belgische asielinstanties reeds eerder bewust te misleiden door het aanvoeren van een vals vluchtrelaas en het voorleggen van valse/vervalste documenten, hetgeen afbreuk doet aan hun algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming aangevoerde nood aan internationale bescherming. Er kan immers worden verwacht dat verzoekers, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen. Zij dienen dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoekers zich in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming genoodzaakt zagen om gebruik te maken van een vals vluchtrelaas en van valse/vervalste documenten teneinde hun nood aan internationale bescherming aan te tonen, doet dan ook reeds bij voorbaat afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de gewijzigde verklaringen die zij heden in het kader van hun tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming afleggen.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers (i) geen concrete elementen aanhalen waaruit zou kunnen blijken dat zij door de Taliban, Daesh en/of de

Afghaanse autoriteiten zouden worden geïnvloed naar aanleiding van hun etnische origine als Hazara en hun sjiitische geloofsovertuiging; en (ii) zij evenmin concrete elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker en hun zoon problemen zouden kennen omwille van hun verblijf in Iran:

“Zo geeft u aan dat u in Afghanistan de Taliban en Daesh vreest. U verklaart dat zij u omwille van uw etnische achtergrond (Hazara) zullen doden (CGVS M., p. 6). Ook uw vrouw stelt dat de Taliban jullie gezin zullen viseren omwille van jullie etnie. Zij voegt hieraan toe dat ook de autoriteiten de Hazara viseren en verwijst hierbij naar de dood van haar vader toen zij drie jaar oud was (CGVS B., p. 7). Zowel u als uw echtgenote slagen er niet in jullie vrees te concretiseren. Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïnvloed zou worden door de Taliban, Daesh of de autoriteiten. In het Easo-rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet geïnvloed werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw louter vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Hazara’s en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.

Nog stelt u dat u en uw zoon wegens jullie lange verblijf in Iran niet zullen worden geaccepteerd door de Afghanen omdat u een andere mentaliteit heeft. U verklaart dat men in Afghanistan conservatiever is en dat de gemeenschap er meer gesloten is. Nog verklaart u dat u in Afghanistan niet met uw echtgenote zal kunnen wandelen of picknicken (CGVS M., p. 6). Ook B. geeft aan dat u door uw lang verblijf in Iran door Afghanen vreemd zal worden aanzien en dat jullie zoon er geen toekomst heeft (CGVS B., p. 7). Dit zijn echter louter blote beweringen die jullie niet aan de hand van enige concrete feiten of elementen hebben gestaafd. Bovendien legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw banden met Afghanistan (zie infra).”

Uit de informatie die verzoekers citeren in hun verzoekschrift met betrekking tot de veiligheidssituatie voor Hazara’s en sjiieten in Afghanistan (p. 17-18) blijkt niet dat het louter feit Hazara en/of sjiiet te zijn in Afghanistan op zich een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Wat betreft hun verblijf in Iran verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, p. 21-22); er dient evenwel op gewezen dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Verzoekers laten nog steeds na enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zouden kennen omwille van hun verblijf in Iran en zij komen dienaangaande niet verder dan het volharden in hun eerder opgeworpen blote beweringen en het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon en die aldus niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming in hun hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Als zodanig wordt de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers tevens op andere vlakken ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, waaruit een gebrekkige medewerking in hun hoofde blijkt en waardoor eens te meer afbreuk wordt gedaan aan hun nood aan internationale bescherming.

2.3.2.5.1. Zo blijken de verklaringen van verzoeksters broer A.M., die eveneens in België een verzoek om internationale bescherming indiende en door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, niet in overeenstemming te zijn met de verklaringen van verzoekers. A.M. verklaart dat verzoekster door een kinderloze maternale oom werd geadopteerd en, na een tijdje met deze oom in Mazar-e-Sharif te hebben gewoond, naar Pakistan te zijn verhuisd (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud A.M., p. 8), terwijl verzoekster zelf verklaart dat zij nooit in Pakistan is geweest en dat zij niet weet waarom haar broer zou hebben verklaard dat zij in Pakistan heeft verbleven (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17), en terwijl ook verzoeker niet kan verklaren waarom verzoeksters broer zulks verklaarde (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16). Dat verzoekers deze maternale oom, die verzoekster zou hebben geadopteerd, in hun verzoekschrift omschrijven als een voogd voor verzoekster, haar zus

en haar moeder omdat zij allen als drie vrouwen alleen waren, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat de verklaringen van verzoekers niet overeenstemmen met de verklaringen van A.M. Evenmin bieden verzoekers enige afdoende verschoning voor de vaststelling dat A.M. verklaarde dat verzoekster in Pakistan heeft verbleven, waar verzoekers stellen dat verzoekster nooit in Pakistan is geweest. Dit klemt des te meer daar A.M. op 8 maart 2016 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat verzoeksters moeder en zus P. in Mazar-e-Sharif verbleven, terwijl verzoekers in hun verzoekschrift verklaren dat verzoekster met haar moeder en zus S. legaal naar Iran reisde en verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in het jaar 1382 (gregoriaanse kalender: 2003-2004) naar Iran vertrok (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4). Uit de informatie vergaard op de sociale media van A.M. (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 3) blijkt bovendien dat A.M. in Mazar-e-Sharif over een netwerk beschikt. Tevens dient vastgesteld dat A.M. verklaarde dat de eigendomsdocumenten van het ouderlijk huis in Afghanistan nog steeds in het bezit zijn van verzoeksters moeder (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud A.M., p. 9), terwijl verzoekers in hun verzoekschrift betwisten dat verzoeksters moeder deze eigendomsdocumenten in haar bezit zou hebben zonder een aannemelijke verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid.

Het geheel van het voorgaande toont aan dat er tal van tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van verzoekers enerzijds en deze van verzoeksters broer A.M. anderzijds, zonder dat verzoekers een afdoende verschoning kunnen doen gelden voor het bestaan van deze tegenstrijdigheden. Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Er dient gewezen op het voorgaande, waaruit blijkt dat verzoekers de Belgische asielinstanties reeds eerder bewust trachtten te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan hun algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming voorgehouden nood aan internationale bescherming (zie *supra*). Verder (zie *infra*) blijkt bovendien dat verzoekers hun banden met Afghanistan en hun socio-economische en financiële situatie eveneens voor de Belgische asielinstanties verborgen trachten te houden.

2.3.2.5.2. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht motiveert dat uit de Facebookprofielen van verzoeker blijkt dat verzoeker wel degelijk een band met en netwerk in de stad Mazar-e-Sharif heeft:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat u niet de waarheid hebt verteld over uw banden met Afghanistan. Naast het door uzelf op het CGVS geverifieerde account ‘M.G.’ (CGVS M., p. 11) blijkt u nog vier andere Facebookprofielen te hebben aangemaakt. Op deze profielen geeft u meermaals aan dat u van Mazar-e Sharif afkomstig bent en blijkt u ook verschillende vrienden te hebben die uit Afghanistan, in het bijzonder Mazar-e Sharif, afkomstig zijn en/of daar woonachtig zijn. Daarnaast deed u via één van deze Facebookprofielen eind maart 2014 een check in te Mazar-e Sharif, waarbij u een tekst over geluk als commentaar hebt toegevoegd. Deze informatie hebt u publiekelijk gedeeld. Ook uw in Zweden woonachtige broers Mur. en Mus. (CGVS M., p. 4) werden via uw profielen teruggevonden op Facebook. Ook uit hun profielen blijkt dat zij afkomstig zijn uit Mazar-e Sharif en/of vrienden hebben die uit Mazar-e Sharif afkomstig zijn. Hetzelfde geldt voor het facebookprofiel van uw broer Hu.. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u bewust gepoogd hebt om uw banden met Afghanistan, en in het bijzonder met de stad Mazar-e Sharif, te minimaliseren.”

In hun verzoekschrift slagen verzoekers er niet in op deze motivering een ander licht te werpen. Waar zij stellen dat het inchecken van verzoeker op zijn Facebookprofiel eind maart 2014 in Mazar-e-Sharif een vergissing betreft en zij een stuk bijbrengen waaruit blijkt dat verzoeker op 3 juni 2019 op zijn Facebookprofiel heeft ingecheckt in New York terwijl hij op dat moment in België was (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat het *post factum* (manueel) inchecken in New York vanuit België op zich niet aantoonde dat het inchecken in Mazar-e-Sharif eind maart 2014 een vergissing zou betreffen, temeer daar verzoeker bij deze check-in eind maart 2014 een commentaar schreef (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 4). Ook de overige informatie die verzoekers toevoegen aan het verzoekschrift (stukken 3-10) doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de hiervoor geciteerde motivering. Dat verzoeker heeft verbleven en heeft gewerkt in Iran, wordt immers niet betwist. Bovendien valt het niet-vermelden van een plaats in Afghanistan bij “bezochte plaatsen” op het Facebookprofiel van verzoeker niet te rijmen met de vaststelling dat verzoeker ook vanuit België actief was op dit Facebookprofiel (zie map 'Landeninformatie' in het

administratief dossier, stuk 4) en er bij “bezochte plaatsen” evenmin een Belgische plaats wordt vermeld. Temeer daar verzoekers slechts een afprint van deze Facebookpagina’s voorleggen, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd, kan geenszins worden uitgesloten dat verzoekers *post factum*, met name na confrontatie met de bestreden beslissing, een aantal zaken hebben aangepast aan het Facebookprofiel van verzoeker. In dit licht kan er dienstig op worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij maar één Facebookprofiel heeft (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 4) blijkt dat verzoeker wel degelijk meerdere Facebookprofielen heeft.

Gezien de vaststellingen op basis van de Facebookprofielen van verzoeker, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk nog steeds een band heeft met Afghanistan, meer bepaald met de stad Mazar-e-Sharif.

2.3.2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat het door verzoeker voorgelegde paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een aantal elementen bevat die een bijkomende indicatie vormen voor de vaststelling dat verzoeker zijn banden met Afghanistan voor de Belgische asielinstanties tracht te verbergen en die maken dat aan dit paspoort geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Zo stelt de Raad vast dat het paspoort zelf de “*Republic of Afghanistan*” vermeldt, terwijl de stempels in het paspoort steeds de “*Islamic Republic of Afghanistan*” vermelden. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit paspoort zelf deze officiële naam, met name de Islamitische Republiek Afghanistan, vermeldt temeer daar deze officiële naam wél wordt gebruikt in de stempels in het paspoort.

Tevens dient vastgesteld dat de stempel op de foto van verzoeker niet doorloopt, hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor een mogelijke manipulatie van het paspoort. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat de geboortedatum in het paspoort, net zoals in de voorgelegde Amayesh-kaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), met name 21 maart 1992, niet overeenstemt met de geboortedatum die verzoeker zelf opgaf bij de Belgische asielinstanties, met name 15 juni 1988. Aan verzoekers uiteenzetting dat deze geboortedatum door de Iraanse autoriteiten zou zijn gekozen bij de registratie voor zijn Amayesh-kaart (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4), kan geen geloof worden gehecht gelet op het grote verschil van bijna vier jaar tussen deze beide geboortedata. Het voorgaande klemt des te meer daar het paspoort bij verzoekers geboorteplaats enkel Iran vermeldt, waar redelijkerwijze kan worden verwacht dat een meer specifieke plaats binnen Iran zou worden aangeduid. Temeer daar verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde dat hij in het district Sholgar van de Afghaanse provincie Balkh is geboren, ontstaat het vermoeden dat dit paspoort werd aangemaakt teneinde verzoekers banden met Afghanistan ten aanzien van de Belgische asielinstanties te minimaliseren.

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoekers er niet in slagen een aannemelijke verklaring te bieden voor het aanvragen van dit paspoort. Verzoekers verklaren tijdens hun persoonlijk onderhoud immers dat verzoeker dit paspoort aanvraag teneinde zijn echtgenote en zijn zoon een legaal verblijf in Iran te kunnen bezorgen via het aanvragen van een visum (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15 en notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat noch verzoekster, noch hun zoon in het paspoort worden vermeld. Noch tijdens hun persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift laten verzoekers hiervoor een valabele verschoning gelden. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij een verzegelde brief van de Iraanse autoriteiten aan de Afghaanse ambassade diende te tonen en dat de Afghaanse ambassade vervolgens geen namen in het paspoort kon toevoegen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15). Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de Iraanse autoriteiten weigerden haar en haar zoon in te schrijven en dat zij van de Iraanse autoriteiten geen toegang kregen tot de Afghaanse ambassade (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15). In hun verzoekschrift verschaffen verzoekers informatie met betrekking tot het annuleren van de Amayesh-kaart van verzoeker en het bekomen van een Iraans visum, hetgeen op zich echter geen verklaring vormt voor het ontbreken van verzoekster en hun zoon in het paspoort van verzoeker. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de Afghaanse autoriteiten in het paspoort van een Afghaanse onderdaan wel degelijk de namen van de Afghaanse echtgenote en de Afghaanse zoon van deze onderdaan in diens paspoort kunnen inschrijven indien aan de voorwaarden hiertoe (bv. huwelijksboekje, geboortecertificaat) is voldaan. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt: “*Hieromtrent is er geen afdoende objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.*”, dient erop gewezen dat in het voorgelegde paspoort zelf ruimte is voorzien voor een eventuele echtgenote (p. 5) en voor eventuele kinderen (p. 6-7).

Gezien het geheel van voorgaande vaststellingen, kan aan het paspoort van verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde worden toegekend, hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor de poging van verzoekers om de band van verzoeker met Afghanistan te minimaliseren. Bovendien bieden verzoekers geen enkele verklaring voor het wijzigen van de geboorteplaats van verzoeker. Waar in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming verzoeker zijn geboorteplaats situeerde in het district Sholgar van de Afghaanse provincie Balkh en hem in het arrest nr. 200 152 van 22 februari 2018 de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh geen aanleiding gaf tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verklaart hij heden in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming plots dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en dat hij in Iran werd geboren. Gelet op de voorgaande vaststellingen inzake het paspoort van verzoeker en daar verzoekers allerminst een afdoende verschoning bieden voor deze plotse wijziging in de verklaringen van verzoeker betreffende zijn geboorte- en verblijfplaats(en), kan aan deze gewijzigde verklaringen geen geloof worden gehecht. Aangezien in het kader van de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming geen twijfels werden geuit met betrekking tot de regio van herkomst van verzoeker, kan er dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeker wel degelijk werd geboren en heeft verbleven in de Afghaanse provincie Balkh.

2.3.2.5.4. Tevens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat (i) de verklaringen van verzoekers over hun precaire socio-economische en financiële situatie niet te rijmen zijn met het uitgebreid en luxueus karakter van hun huwelijksfeest zoals blijkt uit hun verklaringen en de door hen dienaangaande voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); en (ii) hun verklaringen over hun precaire socio-economische en financiële situatie evenmin te rijmen zijn met hun gebrekkige kennis over hulporganisaties voor in Iran verblijvende Afghaanse vluchtelingen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier):

“Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw socio-economische situatie. Betreffende uw financiële situatie in Iran geeft u aan dat uw familie voor uw huwelijk geen goed inkomen had en dat u zelfs met school moest stoppen om te gaan werken (CGVS M., p. 9). U schetst een beeld dat uw familie zich zelfs niet alle levensmiddelen op reguliere basis kon veroorloven, zoals fruit of vlees (CGVS M., p. 10). Uw financiële situatie kende ook na uw huwelijk geen sterke verbetering (CGVS M., p. 10). Uw echtgenote geeft aan dat de financiële situatie voor jullie huwelijk voldoende was om te overleven en dat het na het huwelijk niet veel veranderde (CGVS B., p. 9). Ze geeft aan dat jullie beiden werkten, maar dat het niet genoeg was om te overleven. Sparen was evenmin een optie voor jullie (CGVS B., p. 9). In een situatie van dergelijke financiële krapte zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat uw huwelijksfeest in alle bescheidenheid werd gevierd. Op jullie huwelijk – op hetzelfde moment als uw schoonzus Shak. (CGVS B., p. 14) – waren er volgens B. evenwel 500 gasten aanwezig (CGVS B., p. 12). Uit het door u voorgedragen beeldmateriaal blijkt bovendien dat er muzikanten en live muziek was, dat het trouwfeest doorging in grote zalen waar zitplaatsen voor iedereen waren voorzien, dat er verschillende gerechten werden geserveerd door personeel, er verschillende auto's gehuurd waren, er een volwassen schaap voor jullie ogen werd geslacht, de bruiden visagie en haarstyling ondergingen, et cetera. Volgens uw echtgenote betaalden de bruidegoms de kosten van de locatie, het eten, en dergelijke en was de kledij voor eigen rekening (CGVS B., pp. 12-13). Hoeveel het feest uiteindelijk heeft gekost, kan zij evenwel geen antwoord op geven. Wanneer zij daarna wordt gevraagd naar de hoge kosten van dergelijk huwelijksfeest en jullie voorgehouden slechte financiële situatie, verklaart B. dat het een gedeeld feest was en dat dit de norm was daar jullie ook op andere huwelijken uitgenodigd waren (CGVS B., p. 13). Het is niet aannemelijk dat u beiden enerzijds het beeld schept dat jullie families moeite hadden om de spreekwoordelijke eindjes aan elkaar te knopen, maar anderzijds een groot feest met allerhande luxe-opties geven ter ere van jullie huwelijk. Dat uw echtgenote daarbij ondanks de geschetste financiële deficiëntie geen enkele weet heeft van de kosten van jullie trouwfeest, is evenmin aannemelijk. Daarnaast verklaart uw echtgenote dat jullie destijds pasgeboren zoon H. enkele dagen in het ziekenhuis werd opgenomen wegens hepatitis (CGVS B., p. 15). Uw echtgenote geeft bovendien aan dat zij geen verzekering had en dat jullie veel betaalden voor het ziekenhuisverblijf (CGVS B., p. 15). Van de kosten van de ziekenhuisopname van H. blijkt uw echtgenote echter niet op de hoogte. Wanneer er bij haar wordt aangedrongen toch minstens een indicatie te hebben gehad van deze medische kosten, in het bijzonder met het oog op jullie precaire financiële situatie, geeft zij aan dat ze het bedrag ooit wel wist, maar dat ze dit nu niet meer weet (CGVS B., p. 15). Dit alles – geen kostenindicaties en een uitgebreid huwelijksfeest ondanks de zelfverklearde continue financiële zorgen – heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake jullie financiële situatie in het gedrang komen.

Bovendien verklaart u dat u geen weet hebt van organisaties in Iran die hulp bieden aan Afghanen (CGVS M., p. 14). U beaamt dat er hulp was voor armen en kwetsbaren in Qom, maar geeft aan dat die hulp niet voor de Afghanen was (CGVS M., p. 14). Gevraagd naar organisaties die Afghanen bijvoorbeeld een speciale kaart gaven voor voeding of huishoudelijke producten bij bepaalde ketens, antwoordt u dat u dat niet gezien heeft en wist u evenmin of dat bestond (CGVS M., p. 14). Uit de op het CGVS beschikbare informatie – waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier – blijkt dat de Norwegian Refugee Council (NRC) naast haar vele activiteiten voor Afghanen in Iran voor de meest kwetsbare gezinnen een 'Cash Transfer Programme' opzette. Middels dit programma ontvingen deze gezinnen een oplaadbare magnetische debet kaart om bij de keten Refah onder meer voedsel en hygiënische producten aan te kopen. Maar liefst 300 families in Qom kregen in 2014 zo'n kaart. Dat u helemaal geen weet heeft van enige vorm van hulp van organisaties aan Afghanen in Iran, specifiek in Qom waar u heel uw leven verklaart te hebben verbleven, is niet aannemelijk en leidt er opnieuw toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw socio-economische situatie verder geschaad."

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers dat zij een gezamenlijk huwelijksfeest organiseerden met verzoeksters zus en diens echtgenoot om de kosten te delen. Zij wijzen er ook op dat verzoeker verklaarde dat hij na het huwelijksfeest nog gedurende twee jaar schulden moest afbetalen daar hij bij verschillende mensen geld had geleend. Verzoekers verwijzen tevens naar een persartikel waaruit blijkt dat de traditie en sociale druk bij een huwelijk een rol spelen en zelfs arme mensen noodzaakt om grote uitgaven te doen voor een huwelijk.

Hoewel kan worden aangenomen dat er binnen de Afgaanse gemeenschap een grote druk bestaat om een dermate belangrijk evenement als een huwelijk de nodige luister bij te zetten, kan dit op zich *in casu* niet het uitermate uitgebreid en luxueus karakter van het huwelijk van verzoekers verklaren terwijl zij op dat ogenblik volgens hun verklaringen in een precare socio-economische en financiële situatie leefden. Ook de enkele bewering dat zij gelijktijdig met verzoeksters zus trouwden om de kosten te delen, volstaat niet om het uitgebreid en luxueus karakter van hun huwelijk in het licht van hun verklaringen over hun precare socio-economische en financiële situatie te verschonen. Het betreft immers een huwelijk met, volgens hun verklaringen, 500 gasten, muzikanten en live muziek, in grote zalen met zitplaatsen voor iedereen, door personeel geserveerde gerechten, verschillende huurauto's, de slachting van een volwassen schaap, visagie en haarstyling, *et cetera*. Dat verzoeker, die beweert in een precare socio-economische en financiële situatie te hebben geleefd in Iran, geen weet heeft van een hulporganisatie voor arme Afghanen in Iran (Qom) (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van hun bewering in een precare socio-economische en financiële situatie te hebben geleefd in Iran.

2.3.2.5.5. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers op verschillende vlakken ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, die bijkomend afbreuk doen aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming. Tevens blijkt uit het voorgaande dat verzoekers de banden van verzoeker met Afghanistan, en meer in het bijzonder met de stad Mazar-e-Sharif, ten aanzien van de Belgische asielinstanties trachten te minimaliseren, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden precare socio-economische en financiële situatie in Iran.

2.3.2.6. Waar verzoekers verwijzen naar de behandeling van Afghanen in Iran (verzoekschrift, p. 13-16), dient erop gewezen dat deze informatie *in casu* niet relevant is, aangezien de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van hun land van nationaliteit, zijnde Afghanistan.

2.3.2.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster bovendien terecht wordt gesteld als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan dat u kampt met psychische problemen, waarvoor u een huisarts hebt bezocht (CGVS B., p. 5). Uit de door u voorgelegde attesten blijkt enkel dat u kampt met hoofdpijn en slaapproblemen veroorzaakt door een gevoel van angst. Nergens uit de door u voorgelegde medische documenten kan worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze

worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.2.8. Met betrekking tot de overige door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“De overige voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw banden met Afghanistan niet herstellen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van zowel Afgaanse als Iraanse documenten betreffende Afghanen in Iran bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Deze informatie wordt bovendien versterkt door de verklaringen van B. dat de documenten voorgelegd in jullie beroep bij RvV in het kader van jullie eerste verzoek door een smokkelaar werden gemaakt en naar jullie werden doorgestuurd (CGVS B., p. 8). Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde foto's en video's van uzelf met vrienden en familie bij diverse gelegenheden in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.”

en:

“De door u voorgelegde medische documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit deze documenten blijkt dat u in behandeling bent voor rugproblemen en problemen met uw darmen. In het attest van uw huisarts wordt bovendien melding gemaakt van slaapproblemen en hoofdpijn ten gevolge van een gevoel van angst. Het bevat geen verdere informatie over de oorzaak van deze gevoelens van angst en de daaraan gelieerde symptomen. Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook werden er blanco en half ingevulde formulieren van een kinderopvang en het CLB voorgelegd van uw zoontje. Uit niets blijkt dat het geen standaardformulieren betreft die door elke ouder van een schoolgaand kind moeten worden ingevuld. Dat hij zou lijden aan een of andere aandoening kan hier geenszins uit worden afgeleid. Het formulier van Solentra is slechts een print van hun website en niets meer.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Hoger is reeds komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming gewijzigde verklaringen van verzoeker dat hij in Iran is geboren en nooit in Afghanistan heeft gewoond, en dat, mede gelet op de vaststelling dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen twijfels werden geuit met betrekking tot zijn oorspronkelijke herkomst, dient te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit de Afghaanse provincie Balkh, dat hij ook in de stad Mazar-e-Sharif heeft verbleven voorafgaand aan zijn vertrek naar Iran en dat hij ook heden nog steeds een band met en een netwerk in deze stad heeft (zie *spura*). In hoofde van verzoekster dient vastgesteld te worden dat zij steeds verklaarde oorspronkelijk afkomstig te zijn uit de stad Mazar-e-Sharif. Als dusdanig dient de provincie Balkh, en meer bepaald de stad Mazar-e-Sharif, in hoofde van beide verzoekers te worden beschouwd als hun oorspronkelijke regio van herkomst in Afghanistan, waar zij bovendien nog steeds over een netwerk beschikken.

Bijgevolg dient voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. Bij deze beoordeling dient rekening te worden gehouden met de richtlijnen van UNHCR ("*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*") van 30 augustus 2018) en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019, waarnaar wordt verwezen in de bronnen die werden gehanteerd in het in onderhavig verzoekschrift gehanteerde rapport (p. 22-26).

Zowel uit de richtlijnen van UNHCR, als uit de informatie van EASO komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen anti-gouvernementele elementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, *et cetera*. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieveld diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op *high profile*-doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met *high profile*-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoekers afkomstig zijn. Gezien de voorgaande vaststellingen met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan (zie *supra*), dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van Afghanistan. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en dient te worden bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e-Sharif, blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e-Sharif, is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "*high-profile*"-doelwitten plaats.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Betreffende de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in hun hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, dient vastgesteld dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Balkh. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in hun hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER